

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudkyně JUDr. Jitky Hroudové a soudce Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **LIDL Česká republika v. o. s.**, IČ 26178541,
se sídlem v Praze 5, Nárožní 1359/11,
zastoupeného JUDr. Pavlem Dejlem, Ph. D., LL. M, advokátem
se sídlem v Praze 1, Jungmannova 745/24,

proti
žalované: **České obchodní inspekci, Ústřednímu inspektorátu**,
se sídlem v Praze 2, Štěpánská 15,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu spočívajícím v nezaplacení úroku z neoprávněného jednání správce daně

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu s odůvodněním, že mu byl dne 24. 5. 2021 doručen přípis žalovaného ze dne 21. 5. 2021, kterým žalovaný reagoval na žalobcovu námitku proti postupu České obchodní inspekce, Ústředního inspektorátu, ve věci nároku žalobce na úrok z neoprávněně uložené platební povinnosti ve smyslu ustanovení § 254

160/2021

pokračování

odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), podanou dne 23. 4. 2021.

Žalobní body

2. Podle názoru žalobce žalovaný o námitce v rozporu s ustanovením § 159 odst. 3 daňového řádu fakticky nerozhodl a dopisem pouze vyrozuměl žalobce, že podle názoru ústředního inspektorátu není na místě vydávat o námitce obviněné rozhodnutí podle ustanovení § 159 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 251a odst. 4 daňového řádu, ve znění účinném po 1. 1. 2021.
3. Žalobce má za to, že mu náleží úrok z neoprávněně uložené platební povinnosti ve výši 46 000 Kč ve smyslu § 254 odst. 1 ve spojení s § 161 daňového řádu, neboť žalobce má na tento úrok dle ustálené judikatury správních soudů nárok s tím, že jeho úhrada se započítává na škody, za které stát odpovídá podle zákona č. 82/1998 Sb. Žalobce marně vyčerpal všechny ostatní právní prostředky, kterými se snažil domoci svého oprávněného nároku na předmětný úrok, a žalovaný i nadále odmítá postupovat podle daňového řádu.
4. Žalobce v podané žalobě shrnul rozhodné skutečnosti a vycházel z toho, že rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 5. 11. 2019, č. j. 29A 13/2018 – 65, bylo pro nezákonnost v celém rozsahu zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 7. 12. 2017, č. j. ČOI 64942/17/O100/3000/17/SvoŠtě/Št. Tímto rozhodnutím rozhodl žalovaný o odvolání žalobce proti rozhodnutí České obchodní inspekce (dále ČOI), Inspektorátu Jihomoravského a Zlínského, ze dne 27. 3. 2017, jímž byla žalobci uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 50 000 Kč a paušální částku nákladů v řízení ve výši 1 000 Kč. Toto rozhodnutí bylo odvolacím orgánem změněno a uložená pokuta byla snížena na 45 000 Kč.
5. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce uhradil celkovou částku 46 000 Kč dne 5. 1. 2018, kdy byla předmětná částka připsána z účtu žalobce ve prospěch účtu žalovaného. Po zrušení předmětných správních rozhodnutí Krajským soudem v Brně pro jejich nezákonnost žalovaný vrátil žalobci nezákonně vybranou částku 46 000 Kč dne 20. 12. 2019, kdy byla žalobci částka na jeho bankovním účtu připsána. V souladu s ustálenou judikaturou správních soudů má žalobce za to, že žalovaný je v daném případě v postavení správce daně podle § 161 odst. 2 daňového řádu, a je tedy subjektem povinným k zaplacení úroku z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 daňového řádu.
6. Žalobce proto uplatnil svůj nárok na úrok výzvou ze dne 3. 3. 2021, nicméně žalovaný reagoval na výzvu odmítavě dopisem ze dne 25. 3. 2021. Z tohoto důvodu žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného námitku, žalovaný ovšem - v rozporu s ustanovením § 159 odstavec 3 daňového řádu - o námitce nerozhodl, namísto toho dopisem opět odmítl úrok požadovaný žalobcem přiznat a odkázal žalobce na zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“).
7. Žalobce má za to, že jestliže správní orgán i nadále odmítá postupovat podle daňového řádu, musí se žalobce svého práva na zaplacení předmětného úroku z neoprávněného jednání správce daně bránit správní žalobou podle ustanovení § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

8. Ve třetím bodě žaloby se žalobce zabýval včasností a přípustností podané správní žaloby. Uvedl, že marně vyčerpал všechny ostatní právní prostředky, jimiž se snažil domoci svého oprávněného nároku. Žalovaný nevydal v souvislosti s výzvou žalobce rozhodnutí o námitce a činí vůči žalobci jen neformální a faktické úkony, proto jediným prostředkem zůstává žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Lhůta pro podání žaloby se odvíjí ode dne 24. 5. 2021, kdy byl žalobci doručen dopis vztahující se k vyřízení jeho námítky, žaloba je proto podána včas.
9. Vlastní důvody podané žaloby žalobce uvedl v bodě 4 podané žaloby. Lze je shrnout tak, že novelizace ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu, provedená s účinností ode dne 1. 7. 2017 zákonem č. 170/2017 Sb., je v rozporu se smyslem a účelem institutu úroku z neoprávněného jednání správce daně. Podle názoru žalobce aplikace a interpretace předmětné změny provedené v § 254 odst. 1 daňového řádu, která by zbavovala subjekty v rámci dělené správy (včetně žalobce) možnosti požadovat daňový úrok podle daňového řádu, by byla ústavně nekonformní.
10. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že novelizované znění § 254 odst. 1 daňového řádu je nekonzistentní ve vztahu k jiným ustanovením daňového řádu a v rámci legislativního procesu nebylo řádně odůvodněno. Předmětná změna se do návrhu zákona dostala až pozměňovacím návrhem předloženým Rozpočtovým výborem Poslanecké sněmovny bez písemného či ústního zdůvodnění v rámci schůze Poslanecké sněmovny či Senátu. Z tohoto důvodu je nekonzistentní ve vztahu k jiným ustanovením téhož zákona, zejména ve vztahu k ustanovením § 2 odst. 3 a § 161 odst. 2 daňového řádu, a při jejím projednávání zákonodárcem nebyla tato změna řádně odůvodněna.
11. Žalobce dále namítl, že při výkladu a aplikaci novelizovaného znění § 254 odst. 1 daňového řádu provedeného novelou je třeba volit pouze správný a ústavně konformní výklad předmětné právní úpravy, v rámci kterého musí být upřednostněn před výslovným zněním novelizovaného ustanovení dlouhodobě judikovaný smysl a účel institutu úroku z neoprávněného jednání správce daně. Proto by bylo zjevně nesprávné a ústavně nekonformní, pokud by v posuzovaném případě správní soudy pouze odkazem na doslovnou dikci novelizovaného znění § 254 odst. 1 daňového řádu neposkytly řádnou ochranu zákonných a ústavně a mezinárodně právně zakotvených práv žalobce, pokud by mu odmítly přiznat nárok na úrok z nezákonně uložené pokuty, respektive z povinnosti k paušální náhradě nákladů správního řízení.
12. V dalším žalobním bodě žalobce namítl, že otázku případného přezkumu ústavnosti novelizace § 254 odst. 1 daňového řádu lze řešit podáním návrhu na zrušení předmětné části zákona Ústavním soudem České republiky. Žalobce má za to, že předmětná novelizace § 254 odst. 1 daňového řádu provedená novelou je protiústavním zásahem do ústavně garantování práv žalobce, a tento protiústavní zásah měl - a má - stěžejní význam pro posouzení předmětné správní žaloby. Proto žalobce navrhl, aby správní soud v souladu s ustanovením § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, a ve spojení s čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky předložil věc k rozhodnutí Ústavnímu soudu České republiky za účelem zrušení předmětné části novelizace § 254 odst. 1 daňového řádu provedené novelou pro její protiústavnost.

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby

pokračování

13. Žalovaný Ústřední inspektorát České obchodní inspekce ve vyjádření k podané žalobě především uvedl, že se v daném případě nenachází v postavení správce daně. Podle § 161 odst. 1 daňového řádu dochází k dělení správě v případě, že je rozhodnutím orgánu veřejné moci, který není správcem daně, vydaným při výkonu veřejné moci, uložena platební povinnost k peněžitému plnění určenému do veřejného rozpočtu, a postupuje-li se při jeho splacení podle tohoto zákona nebo podle jeho jednotlivých ustanovení. Podle § 161 odst. 2 daňového řádu je orgán veřejné moci věcně příslušný ke správě placení peněžitého plnění podle odst. 1 v tomto rozsahu správcem daně.
14. Z uvedených ustanovení je zřejmé, že žalovaný je správcem daně pouze v rozsahu týkajícím se placení peněžitého plnění, neboť to se řídí daňovým řádem. To však neplatí, pokud jde o samotné rozhodování o pokutě podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, či podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů. Tento výklad zastává i gestor daňového řádu, tj. Ministerstvo financí, o čemž svědčí jeho stanovisko ze dne 16. 11. 2015, č. j. MF-49753/2015/32-2. Podle tohoto stanoviska úmyslem zákonodárce bylo, že úrok z neoprávněného jednání správce daně je možné daňovému subjektu v souladu s textací § 254 odst. 1 daňového řádu přiznat pouze tehdy, pokud se v okamžiku vydání rozhodnutí, které bylo zrušeno, změněno nebo prohlášeno za nicotné, dotyčný orgán veřejné moci nacházel v postavení správce daně. Pokud tedy bylo nalézací řízení, ve kterém bylo vydáno předmětné rozhodnutí, vedeno v režimu správního řádu a orgán veřejné moci tudíž nebyl v postavení správce daně, není možné úrok z neoprávněného jednání správce daně přiznat. Jinak řečeno, ten náleží subjektu pouze v případě, že rozhodnutí, které bylo zrušeno, změněno či prohlášeno za nicotné, bylo vydáno na základě daňového řádu. Z návaznosti na odlišné výklady předmětného ustanovení daňového řádu byla s účinností ode dne 1. 7. 2017 přijata novela daňového řádu, která do ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu, účinného do 31. 12. 2020, doplnila výslovnou úpravu, že tento úrok nevzniká v případě peněžitého plnění v rámci dělené správy.
15. Rozhodnutí, jímž byla žalobci pravomocně uložena pokuta, a které bylo následně v soudním řízení zrušeno, nabylo právní moci dne 7. 12. 2017. Žalobce uloženou pokutu a náhradu nákladů v řízení v celkové výši 46 000 Kč uhradil dne 5. 1. 2018, tedy již za účinnosti předmětné novely. Úrok ve smyslu § 254 odst. 1 daňového řádu, ve znění do 31. 12. 2020, tak žalobci přiznat nelze.
16. K námitkám o nekonceptnosti a nekonzistenci změny daňového řádu účinné od 1. 7. 2017 žalovaný uvedl, že jako orgán státní správy je při své činnosti vázán zákonem, což vyplývá z článku 2 odstavec 3 Ústavy České republiky a článku 2 odstavec 2 Listiny základních práv a svobod. Stanoví-li daňový řád výslovně, že předmětný úrok v případě peněžitého plnění v rámci dělené správy nevzniká, pak ani žalovaný nemůže jednat v rozporu s tímto ustanovením a žalobci úrok přiznat s odůvodněním, že je považuje za nekonzistentní či ústavně nekonformní.
17. Pokud jde o výši úroku požadovaného žalobcem, žalovaný považuje za významné, že Krajský soud v Brně shledal nezákonnost rozhodnutí pouze ve vztahu k části jednoho z projednávaných přestupků. Zbývající částí předmětu řízení se nijak nezabýval, neboť vůči ní žádné žalobní námitky nesměřovaly. V této části předmětu řízení tak nezákonnost shledána nebyla, a i v dalším řízení o ní žalovaný rozhodl opětovně tak, že za toto jednání uložil obviněnému žalobci pokutu ve výši 25 000 Kč a uložil mu i povinnost uhradit

160/2021

pokračování

náklady řízení. Toto rozhodnutí už žalobce žalobou ve správním soudnictví nenapadl. Je tedy zřejmé, že i z tohoto důvodu se v této části předmětu řízení nemohlo jednat o neoprávněné jednání správce daně ve smyslu § 254 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, a že tedy žalobci úrok z částky 46 000 Kč podle tohoto ustanovení nenáleží.

18. Rozhodnutí, které bylo zrušeno soudem, nebylo vydáno na základě daňového řádu a žalovaný tak nebyl při jeho vydání v postavení správce daně. Proto nebylo na místě vydávat o námitce žalobce ze dne 23. 4. 2021 proti postupu žalovaného v této věci rozhodnutí podle daňového řádu, neboť ten na daný případ podle názoru žalovaného vůbec nedopadá.
19. Žalobce podal k Ministerstvu průmyslu a obchodu podnět ze dne 23. 7. 2021 na ochranu proti nečinnosti žalovaného podle § 38 daňového řádu, k němuž se Ministerstvo průmyslu a obchodu vyjádřilo dopisem ze dne 27. 8. 2021, v němž postup žalovaného potvrdilo s odůvodněním, že při vydání rozhodnutí o uložení pokuty postupoval žalovaný podle správního řádu a nikoli podle daňového řádu a nenacházel se tak v postavení správce daně. Proto není důvodné, aby o námitce rozhodl podle § 159 odst. 3 daňového řádu, který se vztahuje právě na správce daně. Žalovaný z těchto důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

Dosavadní průběh řízení před správními orgány

20. Skutkové a právní okolnosti předcházející podání žaloby nejsou mezi účastníky řízení sporné, neboť jejich popis uvedený v podané žalobě i ve vyjádření žalovaného se zcela shodují.

Řízení před soudem

21. Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 10. 2. 2022 zástupce žalobce zopakoval podstatné argumenty z podané žaloby a zdůraznil, že podle jeho názoru jde o nedůvodnou a nepřipustnou diskriminaci osob ve stejném postavení, proto je třeba odchýlit se od doslovného výkladu ustanovení § 254 odstavce 1 daňového řádu a respektovat smysl a účel institutu úroku z neoprávněného jednání správce daně. Zároveň odkázal i na svůj alternativní návrh dalšího procesního postupu, tj. na možnost předložit věc Ústavnímu soudu za účelem zrušení dotčené věty citovaného ustanovení ve znění novely od 1. 7. 2017. Žalobce přitom poukazuje na předcházení sporů o náhradu škody, proto je na místě, aby se institut úroku uplatnil i v poměrech tzv. dělené správy. Stát totiž předmětnou novelou propašoval do daňového řádu větu, která dala vznik diskriminaci subjektů ve stejném či podobném postavení. Proto žalobce navrhl, aby soud žalobě vyhověl a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.
22. Zástupkyně žalovaného správního orgánu u jednání soudu odkázala na písemné vyjádření žalovaného k žalobě. Zdůraznila přitom, že na daný případ s ohledem na datum splatnosti nezákonně uložené částky dopadá ustanovení § 254 odstavec 1 daňového řádu ve znění po novele. Žalovanému tak za situace, kdy nárok na úrok v rámci dělené správy nevzniká, nepřísluší rozhodnout v rozporu s platným a účinným zákonem a žalobci požadovaný úrok přiznat. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
23. Podáním žaloby bylo zahájeno řízení o žalobě před nezákonným zásahem podle ustanovení § 82 a následujících s. ř. s. Podle tohoto ustanovení se každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen zásah) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu

pokračování

nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

24. Z judikatury Nejvyššího správního soudu, například z rozhodnutí ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7Aps 3/2008 – 104, dostupného - stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí tohoto soudu - na www.nssoud.cz, či z rozhodnutí ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1Ans 10/2012 – 58, vyplývá, že nečinnostní žaloba podle § 79 a následujících s. ř. s. a zásahová žaloba podle § 82 a následujících s. ř. s., hrají roli pomocného prostředku ochrany a doplňku tam, kam ochrana podle § 65 a následujících s. ř. s. nedosáhne. Zásahová žaloba chrání proti jakýmkoliv jiným aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností, a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Naproti tomu žaloba proti nečinnosti připadá v úvahu pouze tehdy, je-li zákonem předpokládaným ukončením probíhajícího správního řízení vydání rozhodnutí či osvědčení.
25. Dříve, než soud přikročil k posouzení věci samé, přezkoumal splnění zákonných podmínek přípustnosti podání zásahové žaloby, jak je stanovuje § 84 odstavec 1 a § 85 s. ř. s., spočívající v její včasnosti a řádném vyčerpání opravných prostředků, jež mu nabízí daňový řád.
26. Podle uvedených ustanovení zákon rozlišuje subjektivní lhůtu, jež činí dva měsíce ode dne, kdy ee žalobce o nezákonném zásahu dozvěděl, a objektivní lhůtu, jež činí dva roky od okamžiku, kdy k zásahu došlo. Žalobci byl doručen dopis vztahující se k vyřízení jeho námítky doručen dne 24. 5. 2021, žaloba je proto podána včas (tedy v zákonné dvouměsíční lhůtě).
27. Podle § 5 s. ř. s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Soud proto dále zkoumal, zda žalobce řádně uplatnil opravné prostředky určené k ochraně jeho práv, jež mu předkládá procesní právní předpis.
28. Žalobce uplatnil svůj nárok na úrok výzvou ze dne 3. 3. 2021, žalovaný reagoval na výzvu odmítavě dopisem ze dne 25. 3. 2021. Z tohoto důvodu žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného námítku, o které žalovaný výslovně nerozhodl a dopisem doručeným žalobci dne 24. 5. 2021 opět odmítl úrok požadovaný žalobcem přiznat, přičemž odkázal žalobce na zákon č. 82/1998 Sb.
29. Městský soud v Praze při posouzení splnění této podmínky pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného vyšel z odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1Afs 58/2017 – 42, v němž se rozšířený senát NSS odklonil od dosavadní judikatury a uzavřel, že podání žaloby, kterou se žalobce domáhá pouze určení, že zásah byl nezákonný, není podmíněno vyčerpáním jiných právních prostředků ochrany nebo nápravy před správním orgánem ve smyslu § 85 s. ř. s. Stížnost ani žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti podle § 261 daňového řádu není jiným právním prostředkem ochrany nebo nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s., který je nutno před podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správce daně vyčerpat. Případné podání takové stížnosti tak nemá vliv ani na běh subjektivní lhůty pro podání žaloby.
30. Na základě výše uvedeného soud uzavřel, že zákonem stanovené podmínky přípustnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem byly v posuzované věci splněny.

pokračování

31. Žalobu soud neshledal důvodnou.
32. Předně je třeba znovu zdůraznit, že pro to, aby byl žalobce s tímto žalobním typem (žalobou na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu) úspěšný, muselo by být v řízení před soudem zjištěno, že žalovaný postupoval protiprávně, tj. v rozporu s platnou právní úpravou. Taková situace však v posuzované věci nenastala, ba naopak, žalovaný postupoval zcela v duchu ustanovení § 254 odstavec 1 daňového řádu a žalobci požadovaný úrok nepřiznal.
33. Městský soud v Praze v první řadě přisvědčil žalovanému v tom, že se v daném případě nenachází v postavení správce daně. Podle § 161 odst. 1 daňového řádu dochází k tzv. dělené správě v případě, že je rozhodnutím orgánu veřejné moci, který není správcem daně, vydaným při výkonu veřejné moci, uložena platební povinnost k peněžitému plnění určenému do veřejného rozpočtu, a postupuje-li se při jeho splacení podle tohoto zákona nebo podle jeho jednotlivých ustanovení. Podle § 161 odst. 2 daňového řádu je pak orgán veřejné moci věcně příslušný ke správě placení peněžitého plnění podle odst. 1 v tomto rozsahu správcem daně.
34. Z toho plyne, že žalovaný byl správcem daně pouze v rozsahu týkajícím se placení peněžitého plnění, neboť to se řídí daňovým řádem. V nyní posuzované věci však skutkový základ případu spočívá v tom, že jde o rozhodování o pokutě podle správního řádu či podle přestupkového zákona.
35. Úrok z neoprávněného jednání správce daně je možné daňovému subjektu v souladu s textací § 254 odst. 1 daňového řádu přiznat pouze tehdy, pokud se v okamžiku vydání rozhodnutí, které bylo zrušeno, změněno nebo prohlášeno za nicotné, dotýčný orgán veřejné moci nacházel v postavení správce daně. V nyní posuzované věci tento předpoklad nebyl splněn, protože nalézací řízení, ve kterém bylo vydáno předmětné rozhodnutí, bylo vedeno v režimu správního řádu a orgán veřejné moci tak nebyl v postavení správce daně. To je důvodem, pro který není možné úrok z neoprávněného jednání správce daně přiznat, neboť ten náleží subjektu pouze v případě, že rozhodnutí, které bylo zrušeno, změněno či prohlášeno za nicotné, bylo vydáno na základě daňového řádu.
36. Soud nesdílí přesvědčení žalobce o tom, že předmětná novela daňového řádu obsahuje ve znění účinném od 1. 7. 2017 větu, která dala vznik diskriminaci subjektů ve stejném či podobném postavení. Podle názoru soudu není důvodu, proč by subjekt, jemuž bylo rozhodnutí o povinnosti k platbě vydané podle daňového řádu zrušeno, musel mít zcela totožné postavení jako subjekt, jemuž tak bylo zasaženo do jeho práv rozhodnutím vydaným v jiném (zde přestupkovém) řízení. Za takové situace by přijetí novely daňového řádu, která do ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu, účinného do 31. 12. 2020, doplnila výslovnou úpravu, že tento úrok nevzniká v případě peněžitého plnění v rámci dělené správy, zcela postrádalo smyslu. Nelze totiž porovnávat předpoklady vzniku nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně podle daňového řádu se situací, kdy dochází ke zrušení rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce (a to nejen v podobě finanční pokuty, tím méně pak sankce jiného druhu), což by byl důsledek výkladu právní normy způsobem naznačeným žalobcem v žalobě, tj. na tyto zcela odlišné situace aplikovat ustanovení daňového řádu, a to jen za pomoci výkladu rozšiřujícího původní záměr, smysl a účel, na které zákonodárce cílil při realizaci novely daňového řádu.

pokračování

37. Žalobci nebylo možno přisvědčit o nezákonném zásahu do jeho práv postupem žalovaného i z toho důvodu, že český právní řád jeho nastalou situaci neponechává pouze na výkladu ustanovení § 254 odstavec 1 daňového řádu, ale zná i jiný institut, jímž se žalobce může domoci svého práva na ušlý majetkový prospěch, který mu vznikl tím, že v období od zaplacení nezákonně mu uložené pokuty dne 5. 1. 2018 do dne vrácení zaplacené částky na základě rozhodnutí správního soudu dne 20. 12. 2019, kdy byla žalobci částka na jeho bankovním účtu připsána. Tímto právním institutem je žalovaným zmíněná právní úprava podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů.
38. Třetím důvodem, pro který soud nemohl přistoupit na žalobcovu argumentaci o důvodnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, je skutečnost, že Krajský soud v Brně shledal nezákonnost rozhodnutí o uložení pokuty žalobci pouze ve vztahu k části jednoho z projednávaných přestupků. Zbývající částí předmětu řízení se nijak nezabýval, neboť vůči ní žádné žalobní námitky nescházely, v této části předmětu řízení nezákonnost shledána nebyla, a i v dalším řízení o ní žalovaný rozhodl opětovně tak, že za toto jednání uložil obviněnému žalobci pokutu ve výši 25 000 Kč a uložil mu i povinnost uhradit náklady řízení. Toto rozhodnutí už žalobce žalobou ve správním soudnictví nenapadl. Je tedy zřejmé, že i z tohoto důvodu se - přinejmenším v této části předmětu řízení - nemohlo jednat a nejednalo o neoprávněné jednání správce daně tak, jak je žalobce popsal v podané žalobě.
39. Soud proto nemohl z výše uvedených důvodů konstatovat nezákonnost jednání žalovaného správního orgánu vůči žalobci, a to tím spíše ne pouze na základě upozadění doslovného textového výkladu aplikovaného právního ustanovení, v jehož znění soud prvky neústavnosti a nerovnosti neshledal. Soud neshledal v této věci aplikovaná ustanovení daňového řádu neústavními. Právní úprava musí být správním orgánem prvního stupně, odvolacím správním orgánem i správním soudem vykládána z hlediska smyslu a účelu. Zákonodárce touto úpravou sleduje legitimní účel, který je dostatečně podrobně popsán a rozebrán výše. Soud za daných okolností dospěl k závěru, že žalobcem nastolená diskriminace nebyla zjištěna právě s ohledem na to, že nejde o osoby ve stejném či podobném postavení, a žalobní argumentaci bylo možno vypořádat výkladem právní normy. Proto soud neshledal důvody pro předložení věci Ústavnímu soudu.

Závěr a náklady řízení

Na základě výše uvedeného posoudil soud žalobu jako nedůvodnou, neboť neshledal postup žalovaného v rozporu s právním řádem České republiky, v důsledku něhož by byl žalobce přímo zkrácen na svých veřejných subjektivních právech, jež uvedl v úvodu svého podání, ani neshledal důvodným žádný z uplatněných žalobních bodů. S ohledem na výše uvedené odůvodnění soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 87 odstavec 3 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní orgán, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu

160/2021

pokračování

Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. února 2021

Mgr. Marek B e d ř i c h ,
předseda senátu

pokračování

11 A 160/2021-40

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze rozhodl předsedou senátu Mgr. Markem Bedřichem v právní věci

žalobce: **LIDL Česká republika v. o. s.**, IČ 26178541,
se sídlem v Praze 5, Nárožní 1359/11,
zastoupeného JUDr. Pavlem Dejlem, Ph. D., LL. M, advokátem
se sídlem v Praze 1, Jungmannova 745/24,

proti
žalované: **České obchodní inspekci, Ústřednímu inspektorátu**,
se sídlem v Praze 2, Štěpánská 15,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu spočívajícím v nezaplacení úroku z neoprávněného jednání správce daně

t a k t o:

Datum vydání rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 11A 160/2021 - 29, se opravuje tak, že správně zní: „10. února 2022.“

Odůvodnění

1. Rozsudkem ze dne 10. 2. 2022, č. j. 11A 160/2021 - 292, rozhodl Městský soud v Praze ve výroku I. o zamítnutí žaloby žalobce na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu spočívajícím v nezaplacení úroku z neoprávněného jednání správce daně, a ve výroku II. soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

2. Podle ustanovení § 54 odst. 4. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.

3. V písemném vyhotovení rozsudku bylo nesprávně uvedeno datum jeho vyhlášení 10. února 2021. Byť je ze spisu zřejmé, že rozsudek byl vyhlášen při ústním jednání dne 10. února 2022, soud tuto zjevnou nesprávnost zjistil až po právní moci rozsudku. Městský soud v Praze proto podle § 54 odst. 4 s. ř. s. tímto opravným usnesením provedl opravu uvedené zjevné nesprávnosti, aniž by vydáním opravného usnesení byly jakkoli dotčeny výroky opravovaného usnesení.

P o u č e n í

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

160/2021

pokračování
V Praze dne 8. března 2022
i c h ,

Mgr. Marek B e d ř
předseda senátu